Pořízení zvukového záznamu

Zvukové vlnění je vlastně sledem tlakových vln, které se šíří hmotným prostředím (nejčastěji vzduchem). V souvislosti s rozvojem zejména sdělovací techniky a kinematografie bylo nutné zaznamenávat zvuk tak, aby jej bylo možné později zase přehrát. Během doby se postupně objevily tři základní metody analogového záznamu zvuku:

1. mechanický záznam zvuku - nejstarší způsob, který byl používán již od konce 19. století;
2. optický záznam zvuku - byl zaveden v souvislosti s rozvojem zvukového filmu ve 20. letech 20. století;
3. magnetický záznam zvuku - používá se od 30. let 20. století, postupně se stal dominantním způsobem záznamu zvuku a používá se dodnes i v profesionální praxi (rozhlas, televize, film, ...).

V průběhu dvacátého století byl také vyvinut digitální záznam zvuku a digitální záznam obrazu.

© Encyklopedie Fyziky (http://fyzika.jreichl.com); Jaroslav Reichl, Martin Všetička
Licence http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/ zakazuje úpravy a komerční distribuci.